

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/93/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8712213324
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8712213324.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 4C/355/2012-49 zo dňa 28.08.2014 a proti uzneseniu č. k. 4C/355/2012-70 zo dňa 03.12.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P o t v r d z u j e uznesenie č. k. 4C/355/2012-70 zo dňa 03.12.2014.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu.

Vyslovil, že žalovanej nepriznáva náhradu trov konania.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. §§ 3 ods. 1, 2; 9 ods. 1, 2; 15 ods. 1, 2; 16 ods. 1; 17 ods. 1 až 3; 19 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, §§ 41 ods. 2 písm. d) v znení účinnom do 31.05.2011 a v znení účinnom od 01.06.2011; 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Konštatoval, že žalobca v danej veci tvrdil, že exekučný súd v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 14Er/2/2010 nepostupoval správne, keď o jeho žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote 15 dní od doručenia žiadosti a od podania žiadosti cca 16 mesiacov bol bezdôvodne nečinný. K nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu v danej veci malo dôjsť od 04.01.2010 (tzn. od podania žiadosti o udelenie poverenia exekučnému súdu) v trvaní 16 mesiacov. Právny základ nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej žalobcovi v príčinnej súvislosti s týmto nesprávnym úradným postupom žalobca oprel o zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

V danej veci žiadosť žalobcu ako oprávneného o udelenie poverenia na vykonanie predmetnej exekúcie súdnemu exekútorovi bola súdu doručená 04.01.2010.

Súd prvého stupňa konštatoval, že možno prisvedčiť žalobcovi, že v danej veci v čase podania žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku

Exekučný poriadok stanovoval procesnú lehotu 15 dní na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi, pričom z tejto procesnej lehoty nevylučoval výslovne prípady, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok.

Exekučný poriadok však procesnú 15 dňovú lehotu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie stanovoval pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu (vrátane rozhodcovského rozsudku podľa § 41 ods. 2 písm. i) so zákonom. Z tejto lehoty boli v čase podania žiadosti výslovne vylúčené len vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené.

Výnimku u týchto exekučných titulov zákon upravoval práve z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. To však neznamená, že materiálnemu prieskumu, či neexistuje rozpor exekučného titulu so zákonom v čase podania predmetnej žiadosti o udelenia poverenia nepodliehali rozhodcovské rozsudky. Materiálny prieskum súladu exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, so zákonom je potrebné vykladať aj v nadväznosti na zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ktorý v ust. § 45 ods. 1, 2 umožňoval súdu aj bez návrhu zastaviť konanie o výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konania, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b) alebo c). Teda, ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) (ak bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania alebo vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní), alebo ak zaväzoval účastníka konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Materiálny prieskum súdu rozhodcovských rozsudkov plne potvrdila už dnes vcelku ustálená súdna prax. Navyše, z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Naopak, takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučnému súdu neukladá.

V danej veci exekučný súd po doručení žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi (04.01.2010) žiadosť, návrh a rozhodcovský rozsudok preskúmal a uznesením z 05.02.2010 exekučné konanie sčasti, a to ohľadne vymoženía úrokov z omeškania zastavil. Uznesenie o zastavení exekúcie sčasti nadobudlo právoplatnosť 10.03.2010 (po zastavení odvolacieho konania).

Dňa 28.02.2011 exekučný súd udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie vo zvyšnej časti.

Súd sa preto nestotožnil s tvrdením žalobcu, že v danej veci exekučný súd postupoval nesprávne, ak o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia nerozhodol v 15-dňovej zákonnej lehote. Exekučný súd žiadosti plne dôvodne v celom rozsahu nevyhovel a pre rozhodnutie o čiastočnom zastavení exekučného konania, ktoré po zastavení odvolacieho konania nadobudlo právoplatnosť, nebol viazaný žiadnou lehotou. O udelení poverenia na vykonanie exekúcie vo zvyšnej časti exekučný súd v danej veci rozhodol 28.02.2011, tzn. necelých 13 mesiacov po doručení žiadosti o udelenie poverenia (nie v lehote 16 mesiacov tak, ako to v žalobe tvrdí žalobca) a bez zbytočného odkladu po zastavení odvolacieho konania vo veci zastavení exekučného konania sčasti.

Za tejto situácie súd nemohol prijať právny záver o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívajúcom v porušení povinnosti rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote.

Za nesprávny úradný postup zákon č. 514/2003 Z. z. považoval okrem porušenia povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, aj nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Pre občianske (ako aj pre trestné) súdne konanie, najmä vo veci samej všeobecne platí, že vzhľadom k odlišnému stupňu zložitosti a náročnosti jednotlivých vecí, ktoré sú súdmi prejednávané, nie je dosť dobre možné všeobecne stanoviť lehotu, v ktorej by súd mal rozhodnúť. Východiskom pre to sú najmä ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez

zbytočných prieťahov a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého každý má právo, aby jeho vec bola prejednaná v primeranej lehote, v spojení s príslušnými ustanoveniami súdnych procesných predpisov. V občianskom súdnom konaní sa primeranosť dĺžky konaní spravuje predovšetkým ustanovením § 6 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého súd je povinný v konaní postupovať v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná. Meradlom správnosti úradného postupu z hľadiska včasnosti rozhodnutí je teda splnenie zásady rýchlosti súdneho konania, ktorá zakladá významné právo účastníka, aby jeho vec bola súdom prejednaná a bolo o nej rozhodnuté bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote. Nejde však o hľadisko absolútne, ktoré by malo prevážiť iné požiadavky na súdne rozhodovanie, ktorými je napr. povinnosť súdu oprieť svoje rozhodnutie o spoľahlivo zistený skutkový stav. Za porušenie zásady rýchlosti konania, ktoré je vo svojom dôsledku nesprávnym úradným postupom, je preto možné považovať len taký postup súdu v konaní, kedy doba jeho priebehu nezodpovedá faktickej zložitosti, skutkovej a právnej náročnosti veci a kedy dĺžka konania spočíva v príčinách vychádzajúcich z pôsobenia súdu v prejednávanej veci. Nie je pritom podstatné, či prieťahy majú pôvod v činnosti (nečinnosti) sudcu alebo v nedostatočnom personálnom alebo materiálnom vybavení súdu. Štát však naproti tomu nemôže zodpovedať za prieťahy, ktoré sú spôsobené nedostatkom súčinnosti alebo dokonca zámerným pôsobením zo strany účastníkov, či vyvolané inými okolnosťami, ktoré nemajú pôvod v povahe súdu a jeho inštitucionálnom a organizačnom vybavení.

Pri posudzovaní predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú zbytočnými prieťahmi vo veci v zmysle cit. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. je pritom taktiež nutné postupovať nielen podľa vnútroštátnej zákonnej úpravy, do ktorej je vsadená, ale aj v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva vzťahujúcou sa k čl. 6 Dohovoru o základných ľudských právach a základných slobodách, a tiež judikatúrou Ústavného súdu SR. Podľa tejto ustálenej judikatúry základným predpokladom pre posúdenie, či došlo v konkrétnom konaní k porušeniu práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, resp. v primeranej lehote, je stanovenie celkovej dĺžky konania. Za celkovú dĺžku konania je pritom potrebné považovať dobu od začatia konania do jeho skončenia. Podľa tejto judikatúry o porušení práva na prejednanie veci v primeranej lehote nemusí ísť vtedy, ak v konaní síce došlo k prieťahom, avšak ak konanie ako celok odpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné ukončenie konania spravidla očakávať. Nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama o sebe preto nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru. Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, ak sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku konania (I.ÚS 19/00, I.ÚS 39/00, I.ÚS 42/01, I.ÚS 57/01, II.ÚS 23/06, a pod.).

Na základe skutočností zistených v danej veci prvostupňový súd nemohol prisvedčiť ani tvrdeniu žalobcu, že exekučný súd bol od doručenia žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, tzn. od 04.01.2010 do vydania poverenia 16 mesiacov nečinný. Rozhodovanie prvostupňového exekučného súdu o žiadosti trvalo celkom cca 13 mesiacov. V tejto dobe exekučný súd exekúciu čiastočne zastavil, vec bola na odvolacom súde a vo zvyšnej časti udelil súdnemu exekútorovi poverenie. Exekučný súd nebol nečinný a vzhľadom na zákonnú povinnosť materiálneho prieskumu rozhodcovského rozsudku svoju činnosť po doručení žiadosti o udelenie poverenia vykonával v danej veci sústredene a efektívne.

V danej veci súd za právne najvýznamnejšiu skutočnosť pre posúdenie správnosti úradného postupu exekučného súdu v predmetnom exekučnom z hľadiska zbytočných prieťahov exekučného súdu považoval všeobecne známu skutočnosť, že žalobca na exekučnom súde inicioval stovky exekučných konaní v typovo obdobných veciach. Podľa oznámenia Okresného súdu Poprad žalobca ako oprávnený len v roku 2010, tzn. v roku podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v danej veci, podala na tento súd 421 žiadostí o udelenie poverení na vykonanie exekúcie a v roku 2011 cca 312 žiadostí.

Vychádzajúc z okolnosti predmetného exekučného konania, v ktorom súd nebol nečinný, svoju činnosť vykonával sústredene a efektívne, a v ktorom jeho rozhodovanie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie trvalo cca 13 mesiacov (vrátane odvolacieho konania), v celom rozsahu poukazujúc na argumentáciu Ústavného súdu SR v uvedenom náleze súd prvého stupňa prijal záver, že exekučný

súd v exekučnom konaní nepostupoval nesprávne a konanie súdu nemožno kvalifikovať ako konanie so zbytočnými priet'ahmi.

Keďže žalobca nepreukázal splnenie jedného zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to nesprávny úradný postup štátneho orgánu, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Vzhľadom na tento právny záver nepovažoval za hospodárne vykonávať ďalšie dokazovanie vo veci a ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania zamietol.

Čo sa týka argumentácie žalovanej, že podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. súd konajúci o náhrade škody pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti alebo zbytočných priet'ahov v konaní, môže vychádzať iba zo záveru o takomto nesprávnom úradnom postupe vyslovenom zákonom na to oprávneným orgánom, súd poukázal na ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného v čase, kedy k nesprávne úradnému postupu v danej veci malo dôjsť a konštatoval, že nové znenie ustanovenia § 9 bolo zavedené až novelou vykonanou zákonom č. 412/2012 Z.z. účinnou od 01.01.2013. Avšak aj za predpokladu záveru, že súd by nebol v tomto konaní oprávnený preskúmať nesprávny úradný postup z pohľadu zbytočných priet'ahov v exekučnom konaní ani v čase pred 01.01.2013, žalobca v konaní ani v tomto smere neuniesol povinnosť tvrdenia (ani dôkaznú povinnosť) ohľadne skutočnosti, že by o priet'ahoch v predmetnom exekučnom konaní bol rozhodol niektorý z orgánov taxatívne vymenovaných v ustanovení § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013.

Aj v prípade záveru, že by sa vo veci jednalo o nezákonný úradný postup spočívajúci v zbytočných priet'ahoch súdu, tento nesprávny úradný postup sám osebe ešte nepredstavuje škodu v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

O majetkovú ujmu, ktorá je odškodniteľná podľa zákona č. 514/2003 Z. z. pôjde iba vtedy, ak by mal takýto nesprávny úradný postup dopad do majetkovej sféry účastníka. Pojem skutočná škoda a ušlý zisk (§ 17 ods. 1 Zákona 514/2003 Z. z.) je potrebné vykladať v súlade s jeho všeobecným vymedzením v Občianskom zákonníku a najmä s ustálenou súdnou judikatúrou (keďže Občiansky zákonník sám definíciu neobsahuje), nakoľko vzťah zákona č. 514/2003 Z. z. k Občianskemu zákonníku je vzťahom špeciality, v zmysle ktorej všeobecnú úpravu je možné použiť všade tam, kde špeciálny predpis jej aplikáciu nevylučuje výslovným zákazom alebo tým, že neustanoví niečo iné.

Náklady spojené s činnosťou žalobcu uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky, pre ktorú bola exekúcia v danej veci vedená (pracovné výkony zamestnancov, správa informačného systému) v období, ktoré podľa jeho tvrdení zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutia o nej, bez ďalšieho nemožno považovať za skutočnú škodu. Súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovanej, že žalobca ako obchodná spoločnosť založená za účelom podnikania (poskytovania spotrebiteľských úveroch) vynakladal a vynakladá náklady na správu svojich pohľadávok, vrátane predmetnej pohľadávky prostredníctvom informačného systému predovšetkým v súvislosti s touto podnikateľskou činnosťou. Náklady na udržiavanie tohto informačného systému, teda aj náklady na správu predmetnej pohľadávky v informačnom systéme mu preto vznikali v súvislosti s jeho podnikaním na trhu bez ohľadu na tvrdené priet'ahy v exekučnom konaní. Pohľadávka by už zrejme nebola spravovaná informačným systémom len v prípade jej vymoženia. Z tvrdení žalobcu a znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou Bratislava pod č. 1/2014 pritom nie je vôbec zrejmé, či a kedy, prípadne či doposiaľ stále je predmetná pohľadávka informačným systémom spracovávaná, či a v akom rozsahu by sa náklady na správu a udržanie informačného systému žalobcu v prípade neexistencie predmetnej pohľadávky v informačnom systéme vôbec znížili, a teda ani či vôbec nejaké náklady na správu predmetnej pohľadávky boli vynakladané zbytočne v dôsledku tvrdených priet'ahov v exekučnom konaní.

Žalobca v konaní neuniesol povinnosť tvrdenia (a teda ani dôkaznú povinnosť) ohľadne vzniku majetkovej ujmy v dôsledku tvrdených zbytočných priet'ahov v exekučnom konaní.

Žalobca v konaní neuniesol povinnosť tvrdenia (a teda rovnako ani dôkaznú povinnosť) ani ohľadne skutočnosti, aké konkrétne náklady vôbec vynaložil na správu a udržanie svojho informačného systému.

Taktiež neuniesol ani dôkaznú povinnosť ohľadne tvrdenia ohľadne nákladov na administratívne spracovanie a publikačné výdaje spojené s urgenciami. Žalobca vyhotovuje mnohé podania v elektronickej podobe. Aj samotné návrhy na zmenu exekútora boli podané v elektronickej podobe.

Pokiaľ ide o námietku premlčania nároku vznesenú žalovanou v konaní, v zásade platí, že nárok, ktorý nevznikol (alebo nie je daný), sa nemôže premlčať. Žalobu je však možné tiež zamietnuť pre premlčanie a neskúmať, či nárok vznikol (alebo je daný). V danej veci však súd žalobu zamietol bez zreteľa k uplatnenej námietke premlčania, nakoľko zistenie neexistencie práva v danej veci súd považoval za hospodárnejšie a účelnejšie, než zisťovanie predpokladov pre posúdenie dôvodnosti námietky premlčania. Ustanovenie § 19 zákona č. 514/2003 Z. z., je osobitným ustanovením k ust. § 101 - 110 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje dĺžku a začiatok behu subjektívnej premlčacej doby, v ktorej musia byť uplatnené nároky na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Túto subjektívnu premlčaciu dobu zákonodarca stanovil zhodne so všeobecnou premlčacou dobou podľa Občianskeho zákonníka v dĺžke 3 rokov. Začiatok behu tejto subjektívnej premlčacej doby odvíja od okamihu, kedy sa poškodený o škodu z nesprávneho úradného postupu dozvedel, teda kedy získal vedomosť o tom, že vznikla. Nejedná sa o vedomosť oškodnej udalosti (o nesprávnom úradnom postupe), ktorá škodu vyvolala, ale vedomosť o vzniku majetkovej ujmy (skutkových okolností, z ktorých je možné dovodiť vznik škody a orientačne jej rozsah) na strane poškodeného.

Pokiaľ ide o argumentáciu žalovanej ohľadne nesplnenia podmienky predbežného prerokovania nároku, v konaní súd nepovažoval za sporné, že Ministerstvo spravodlivosti SR nárokom žalobcu, ktoré podľa jej tvrdení žalobca hromadne v obdobných veciach predbežne u nej uplatnil 23.04.2012, v lehote 6 mesiacov nevyhovelo. Skutočnosti tvrdené žalovanou, že žalobca neposkytol súčinnosť pri prerokovaní nároku, súd pre rozhodnutie vo veci nepovažoval za relevantné. Za relevantnú považoval doterajšiu judikatúru Najvyššieho súdu ČR vo vzťahu k § 14 zákona č. 82/1998 Sb. o zodpovednosti za škodu spôsobenou pri výkone verejnej moci rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, ktorá je plne aplikovateľná aj na ust. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa tejto judikatúry niet pochýb, že predbežné prerokovanie nároku nie je hmotnoprávnou podmienkou úspešnosti žaloby a nesplnenie tejto podmienky nie je dôvodom k zamietnutiu žaloby.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Konštatoval, že žalovanej, ktorá v konaní mala úspech, a ktorá o náhradu trov požiadala, prislúcha právo na náhradu trov účelne vynaložených na bránenie práva v konaní. Keďže žalovaná trovy tohto konania v lehote 3 dní od vyhlásenia tohto rozsudku nevyčísľila (§ 151 ods. 1) a zo spisu jej žiadne trovy konania nevyplývajú (§ 151 ods. 2), žalovanej náhradu trov tohto konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní uviedol, že postupom súdu prvého stupňa sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností. Napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvého stupňa rozhodol vo veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí. Súd prvého stupňa bol jednoznačne viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom prijatím zákona č. 412/2012 z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Svojím rozhodnutím súd prvého stupňa de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity. Súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím

nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len exekučného súdu. Súdu neprislúši polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno zakladať meritórne rozhodnutie. Svojimi úvahami súd neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe. Nie je zrejmé, aký môže mať dopad na výsledok konania skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom nesúvisia.

Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že ako dôkaz vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku. Súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Pokiaľ ide o tom, že žalobca predložil znalecký posudok až po roku a pol od podania žaloby na súde, žalobca dáva do pozornosti samotný znalecký posudok, z ktorého vyplýva, že žalobca zadal vypracovanie znaleckého posudku dňa 1. marca 2013. Vypracovanie znaleckého posudku je tak dôkladné a zložitá, a to aj s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov a jeho vypracovanie trvalo viac ako rok. V konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody. V konaní bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, prinajmenšom navrhovaným medzitimným rozsudkom. Ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu žalobcu osobitne rozhodnúť.

Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

Uznesením č. k. 4C/355/2012-70 zo dňa 03.12.2014 uložil súd prvého stupňa žalobcovi povinnosť zaplatiť v lehote 10 dní od doručenia uznesenia súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku č. k. 4C/355/2012-49 zo dňa 28.08.2014 vo výške 20,- eur podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov s poučením, že ak poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní uviedol, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť, ktorým je odôvodnenie v zmysle ust. § 169 ods. 1 O. s. p. Ďalej uviedol, že podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Uvedené vyplýva aj z dôvodovej správy k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony a ktorým došlo k zavedeniu spoplatnenia žaloby paušálnym poplatkom 20 Eur. Po zrušení vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa zaviedol paušálny poplatok pre tieto žaloby vo výške 20 Eur. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnená svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Žalobca preto nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie.

Uvedené závery vyplývajú aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 29.03.2007 sp. zn. 4Cdo/39/2007, z ktorého vyplýva, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky nevyrubujú, v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy.

Podľa odvolateľa v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobníka súdnych poplatkov) nie je jasné a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobcovi preto bola v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal.

Podľa odvolateľa použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na článok 59 ods. 2 Ústavy vylúčené.

Poukázal na to, že súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný článkom 2 ods. 2 a platí, že môže konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V danom prípade bola žaloba podaná pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., a preto je potrebné v súlade s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do uvedeného dátumu podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch, konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom bolo od poplatku vecne oslobodené.

Na základe uvedeného žaloba žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O. s. p.), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O. s. p. s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu dňa 27.08.2015 a zistil, že odvolania žalobcu proti rozsudku ani proti uzneseniu nie sú dôvodné.

Odvolací súd vo vzťahu k napadnutému rozsudku konštatuje:

Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012).

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 1 a 2 Zákon č. 514/2003 Z. z.).

Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované (§ 15 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z.).

Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde (§ 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.).

Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak (§ 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.).

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z.).

Právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov (§ 19 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z.).

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne (§ 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení zákona č. 144/2010 Z. z. účinnom od 01.06.2010).

Podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených (§ 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2011).

Podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených (§ 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení zákona č. 102/2011 Z. z. účinnom od 01.06.2011).

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd konštatuje, že s účinnosťou od 01.01.2013 bolo ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zmenené č. 514/2003 Z. z. zmenené. Zmena právnej úpravy bola realizovaná zákonom č. 412/2012 Z. z., pričom tento zákon prechodné ustanovenia neobsahoval. Nakoľko ide o ustanovenie s procesnoprávnym aspektom, nároky uplatnené žalobcom bolo potrebné posúdiť v zmysle aktuálnej právnej úpravy, aj keď v čase, keď boli žalobné návrhy podané, zákon č. 514/2003 Z. z. túto úpravu neobsahoval.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje, že správne právne posúdeniu veci zodpovedá aj správne rozhodnutie.

Súd prvého stupňa správne konštatoval, že žalobca nesplnil ani dôkaznú povinnosť, cieľom ktorej bolo preukázanie oprávnenosti jeho nároku.

V exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 14Er/2/2010 nedošlo k sťažnostiam na prietahy v konaní, k disciplinárnemu postihu sudcu v tejto súvislosti alebo k vydaniu právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu SR, kedy by prietahy v konaní boli konštatované. Podľa ust. § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) je súd povinný preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Iba ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, pritom táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul, ktorým je notárska zápisnica alebo rozhodnutie rozhodcovských súdov. Zo samotnej dikcie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania

žiadosti súdnym exekútorom na vydanie poverenia lehota 15 dní neplatila, ak exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, ako v danom prípade.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2011, podľa ktorého pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takomto prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, exekučný súd nie je viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

Vzhľadom na uvedené je dôležité uviesť, že ak vznikne neodstrániteľný nedostatok v procesných podmienkach alebo odstrániteľný nedostatok, ktorý aj po úkonoch exekútora, prípadne exekučného súdu zostal neodstránený, príslušný súd (§ 45 Exekučného poriadku) žiadosť o vydanie poverenia zamietne a nadväzne na to zastaví exekučné konanie. Ako bolo vyššie uvedené, 15-dňová lehota na vypořádanie sa súdu so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia neplatí v exekučných konaniach, v ktorých exekučným titulom je okrem iných rozhodcovský rozsudok. Dôvodom ustanovenia tejto výnimky, ktorá bola do zákona zavedená s účinnosťou od 01.06.2010 a vzťahuje sa i na exekučné konania začaté pred účinnosťou zákona č. 144/2010 Z. z., je potreba preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomností, ktoré nie sú prílohou návrhu na vykonanie exekúcie (napr. zmluva zakladajúca hmotnoprávny vzťah medzi oprávneným a povinným, rozhodcovská zmluva alebo doložka).

Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje správny záver prvostupňového súdu v tom smere, že vo veci, ktorá je predmetom tejto žaloby, dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti o vydanie poverenia do vydania rozhodnutia, ktorým bola žiadosť zamietnutá, nie je takej povahy, že by predstavovala porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. 15 dňová lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku neplatí pre prípad zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia.

Prvostupňový súd zároveň správne konštatoval, že žalobca nepreukázal ani ďalší predpoklad zodpovednosti za škodu, a to vznik škody a nemajetkovej ujmy. Žalobca nepreukázal vynaloženie uplatnených nákladov na správu a vymáhanie pohľadávky.

Nestačí samotné tvrdenie žalobcu o tom, že mu vznikli náklady, ktoré vyčíslil bez predloženia dôkazu o ich vynaložení a ich výške.

Rovnako ako pri nároku na náhradu majetkovej škody je žalobca povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať vznik nemajetkovej ujmy, resp. uviesť skutočnosti, na základe ktorých bude možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik ako aj rozsah ujmy.

Žalobca nepreukázal ani výšku uplatnenej náhrady škody, majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Nie je dôvod na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške na základe aplikácie nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky o priznaní finančného zadosťučinenia za konštatované zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

K odvolacej námietke žalobcu, že ako dôkaz vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave a uvedeným posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku a súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky, odvolací súd konštatuje, že s uvedenou otázkou sa súd prvého stupňa náležite v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal, a preto odvolací súd len poukazuje na závery súdu prvého stupňa.

K odvolacej námietke žalobcu, že súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, odvolací súd konštatuje, že táto odvolacia námietka je nedôvodná.

Zo spisu vyplýva, že súd prvého stupňa oboznámil predmetný znalecký posudok na pojednávaní dňa 28.08.2014.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania, odvolací súd konštatuje, že návrh na prerušenie konania v danom prípade nebol podaný.

Odvolací súd sa z uvedených dôvodov preto stotožňuje so súdom prvého stupňa, ktorý správne vyhodnotil, že žalobca nepreukázal existenciu zákonných podmienok na priznanie mu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Na základe uvedeného preto odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne, a preto bolo postupom podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku potvrdené.

Vo vzťahu k odvolaniu proti uzneseniu odvolací súd konštatuje:

Súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom bolo ex lege podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov oslobodené od poplatku od 01.07.2007, ktoré bolo zavedené s odkazom na zákon č. 273/2007 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Zákonom č. 286/2012 Z.z. z 11.09.2012, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších právnych predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré ustanovenia zákona, došlo k novele zákona o súdnych poplatkoch, pričom bolo vypustené s účinnosťou od 01.10.2012 ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k/ poplatkového zákona (týkajúce sa vecného oslobodenia vzťahujúceho sa na konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom).

Z ustanovenia § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch v súvislosti s účinnosťou novely tohto zákona č. 286/2012 Z.z. vyplýva, že z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012.

Pri výklade predmetného zákonného ustanovenia je potrebné vychádzať z celého kontextu zákona s poukazom na znenie §§ 1 a 5.

Ak bol poplatkový úkon navrhnutý alebo ak je v Sadzobníku súdnych poplatkov ustanovený súdny poplatok za konanie, a toto bolo začaté do 30.09.2012, vyberajú sa poplatky podľa doterajších predpisov. Ide o zakotvenie princípu zákazu retroaktivity vo vzťahu k úkonom navrhnutým alebo konaniam začatým do 30.09.2012, keďže pri nich poplatková povinnosť vznikla ešte počas účinnosti právneho stavu pred novelou vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z.

V prípade podania odvolania vzniká poplatková povinnosť podľa § 5 Zákona o súdnych poplatkoch až podaním odvolania, ktoré je poplatkovým úkonom. Ak bolo odvolanie podané po 30.09.2012, aj keď samotné súdne konanie na súde prvého stupňa začalo do 30.09.2012, použije sa na poplatkovú povinnosť v odvolacom konaní právny stav účinný po 30.09.2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov účinného od 01.10.2012, zo žaloby za náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur.

Ak je ustanovená sadzba za konanie, myslí sa tým konanie na jednom stupni (§ 6 ods. 2 veta prvá Zákona o súdnych poplatkoch). Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Z uvedeného vyplýva, že i sám zákonodarca rozlišuje pre poplatkové účely medzi konaním na jednom stupni a konaním odvolacím a dovolacím, preto poplatková povinnosť za odvolanie sa posudzuje podľa právneho stavu platného v čase účinnosti začatia odvolacieho konania.

Keďže poplatková povinnosť žalobcu v odvolacom konaní vznikla podaním odvolania a od 01.10.2012 na konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa nevzťahuje vecné oslobodenie, vznikla žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podľa § 6 ods. 2 druhá veta poplatkového zákona, položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (porov. tiež uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co 530/2013-97 zo dňa 30.4.2014).

Preto odvolací súd napadnuté uznesenie podľa ustanovenia § 219 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania nebolo rozhodnuté, a to v súlade s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. za použitia ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p. Aj keď v odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, tento nepodal návrh na náhradu trov odvolacieho konania. Neúspešný žalobca takýto návrh tiež nepodal, ale ani vzhľadom na výsledok odvolacieho konania by mu náhrada trov konania nemohla byť priznaná. Preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania nerozhodoval, nakoľko nebol podaný zo strany žiadneho účastníka konania návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania. Keďže ide o návrhové konanie, súd bez takéhoto návrhu o trovách odvolacieho konania sám nemohol rozhodovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.